

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hlas

صوت الاتحاد الإسلامي

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
OBCÍ V ČESKÉ REPUBLICE

• ROČNÍK 25
• ČÍSLO 9 - 12
PROSINEC 2007 • DZÚ L-HIDŽDŽA 1428

لجاعة الدينية الإسلامية في الجمهورية التشيكية

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque
Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorganisationen
in der Tschechischen Republik

V osobě Proroka (mír s ním) se snoubí dokonalý příklad lidského stvoření a chování. Dojem, jaký dělal na lidi, lze určit z toho, jak se všem okolo naplnilo srdce štěstím a důstojností. Oddanost, úcta a vážnost, jakou mu lidé prokazovali, byla naprosto nevídaná. Ještě žádný člověk na světě nebyl tak milován a ctěn. Ti, kdo ho znali dobře, jím byli fascinováni a okouzleni. Byli připraveni obětovat své životy, jen aby se mu nezkřivil ani vlásek na hlavě. Jelikož byl obdařen nevídaným množstvím výtečných předností, které neměl nikdo jiný, jeho společníci ho milovali. Následuje krátký výčet výroků, jež potvrzují jeho krásu a přednosti. Bylo by nad naši sílu uvést zde úplně všechny výroky, jež se ho týkají.

Krásné stvoření:

Umm Ma'bád al-Chuza'ija popsala Posla (mír s ním), jenž prošel kolem jejich stanu během emigrace do Medíny, svému manželovi těmito slovy: "Působil nevinně, bystře a klidně. Měl vybrané způsoby. Neměl ani břicho, ani pleš. Měl přitažlivé černé oči, nad nimiž se nádherně klenulo spojené obočí. Vlasy měl dlouhé, lesklé a černé, trochu zakroucené. Měl nesmírně pánovitý hlas. Měl velkou hlavu, pěkně tvarovanou a posazenou na štíhlé šíji. Měl vážný, zamyšlený, klidný a vznešený výraz. Kdo ho neznal, jím byl z dálky fascinován, ale jakmile se s ním seznámil, jeho fascinace se změnila v přílitnutí a úctu. Měl velice zvláštní a milý výraz.

Jaký byl prorok Muhammad (nechť mu Alláh žehná a dá mír)

Měl příjemně posazený hlas a nepoužíval nadbytečná slova – jako kdyby se při řeči probíral růžencem. Nebyl ani příliš vysoký, ani příliš malé postavy a byl štíhlý. Vždy byl obklopen svými společníky. Kdykoli něco řekl, posluchači ho uchváceně poslouchali, a kdykoli vydal nějaký rozkaz, předháněli se, kdo ho vykoná. Byl to typ pána a vůdce. Vždy zněl pravdivě a upřímně, nikdy nelhal a neklamal."¹

'Alí ibn Abí Tálib ho popsal takto: "Posel Alláha (mír s ním) nebyl ani příliš vysoký, ani příliš malý. Byl střední postavy. Vlasy neměl ani kudrnaté, ani vlnité, spíš něco mezi tím. Nebyly ani kudrnaté, ani rovné. Byly zároveň kudrnaté a vlnité. Obličej neměl masitý ani odulý. Měl pěkně kulatou tvář. Ústa měl bílá. Měl velké černé oči s dlouhými řasami. Měl velké údy a široká ramena. Od hrudi k pupku byl porostlý chlupy, ale zbytek těla měl bez ochlupení. Měl silné dlaně a široké prsty na ruce i na nohou. Při chůzi zvedal chodidla, jako by kráčel v bahnitých kalužích. Když se otočil, otočil se celým tělem. Znamení proroků měl mezi

lopatkami. Byl Pečetí Proroků, nejtědřejším a nejudatnějším ze všech.

Když něco řekl, bylo na to spolehnutí. Byl nesmírně bystrý, vnímal důvěru lidí a nesmírně dbal na to, aby nikoho neošidil. Prorok (mír s ním) byl jemný a vstřícný, ale když jste ho spatřili nečekaně, vzbuzoval respekt a úctu. Ten, kdo s ním pobýval, si ho oblíbil a cenil. Lidé ho popisují slovy:

„Nikdy jsem nikoho takového neviděl, ani předtím, ani poté, co jsem spatřil jeho.“²

Džábir ibn Samura vyprávěl, že Posel Alláha (mír s ním) měl výrazná ústa, výrazné oči a úzké paty.³

Abú at-Tufajl prohlásil: "Měl bílou pleť a byl hezký. Nebyl ani tlustý, ani hubený, ani vysoký, ani malý."

Anas ibn Málík pravil: "Měl ruce bez vrásek a růžovou pleť. Nebyl ani bílý, ani hnědý, ale spíš byl světlý. V plnovousu měl asi dvacet šedých vousů a také několik šedých vlasů na spáncích." V jiné verzi stojí: "...a na hlavě měl tu a tam šedý vlas."⁴

Abú Džuhajfa řekl: "Pod spodním rtem jsem viděl nějaké šedé vousy." Al-Bará' vyprávěl: "Byl střední postavy, měl široká ramena, vlasy mu sahaly po lalůčky. Když jsem ho viděl oděného do červených šatů, užasl jsem, protože jsem v životě neviděl nikoho krásnějšího. Zpočátku si nechával vlasy volně rozpuštěné podle vzoru dřívějších proroků, ale později si je rozděloval pěšinkou."⁵

Al-Bará' rovněž pravil: "Měl krásnou tvář a skvostnou povahu." Když se ho zeptali, jestli měl tvář úzkou jako meč, řekl, že ji měl jako měsíček. V jiné verzi řekl, že měl tvář kulatou. Ar-Rabí' bint Muáwidh prohlásila: "Když jste ho spatřili, jako by začalo svítit slunce." Džábír ibn Samura řekl: "Jednou jsem ho uviděl v noci za úplňku. Měl na sobě červené roucho. Když jsem ho srovnal s měsícem, zjistil jsem, že vypadá lépe než měsíc."⁶

Abú Hurajra vyprávěl: "Nikdy v životě jsem neviděl nic krásnějšího, než byl Posel (mír s ním). Tvář měl jakoby prozářenou sluncem. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by krácel rychleji než Posel Alláha (mír s ním). Vypadalo to, jako kdyby se země zkrabatila, aby mu zkrátila vzdálenost. Zatímco on vesele krácel jakoby nic, my všichni jsme byli pokaždé unavení."⁷

Ká'b ibn Málík pravil: "Když měl radost, tvář se mu rozzářila tak jasným světlem, jako by to byla část měsíce.⁸ Jednou, když bylo horko, se mu orosilo čelo a 'Áiša mu utírala pot. Tak jsem zarecitoval báseň od Abú Kabíra Al-Hudhálího:

Rysy v tváři se mu třpytí jako blesky před blížícím se deštěm."⁹

Kdykoli ho spatřil Abú Bakr, říkával:

"Je věrný, Alláhem zvolený a prosí o odpuštění. Svítí jako měsíc v úplňku na nebi bez temných mraků."¹⁰

'Umar rád citoval verše Zuhajra popisující Haráma ibn Sinána:

"Kdybys nebyl člověkem, byl bys jasným úplňkem."

A poté dodával: "Takový byl Posel Alláha (mír s ním)."¹¹

Když se rozzlobil, tvář mu tak zrudla, že to vypadalo, jako by "dostal rudě zanáčenou vyrážku a obě líce měl nachové jako granátové jablko."¹²

Džábír ibn Samura pravil: "Nohy měl útlé a hezky tvarované. Když se smál, jako by se

usmíval. Když jste se na něj podívali, připadalo vám, že má černé oči, a přece nemá."¹³

Ibn 'Abbás vyprávěl: "Mezi předními dvěma zuby měl mezeru, takže kdykoli promluvil, zasvítilo mu tudy světlo. Krk měl útlý a stříbřitý jako panenka. Řasy měl dlouhé, ale plnovous měl hustý. Čelo měl široké, obočí měl jako kovové bodce na kopí, ale bez hrotů. Nos měl špičatý, středně klenutý a s úzkými nozdrami. Líce měl holé, ale od hrdla po pupek byl pokrytý ježatými chloupky. Na břiše a na hrudníku chlupy neměl, jen trochu na pažích a ramenech. Hrudník měl široký a plochý. Měl dlouhá předloktí a velké dlaně. Nohy měl rovné a štíhlé. I ostatní údy měl rovné. Klenbou chodidla se téměř nedotýkal země. Když se dá do chůze, brzy zmizí z dohledu, avšak kráčí uvolněným krokem (pakliže nespěchá). Při chůzi vypadá, jako by se předkláněl a měl spadnout."¹⁴

Anas pravil: "V životě jsem se nedotkl hedvábí či hedvábného roucha jemnějšího než dlaně Proroka, nikdy jsem nepocítil parfém či jinou vůni příjemnější než jeho." V jiné verzi stojí: "Nikdy jsem nepocítil ambru či mošus či cokoli jiného, co by vonělo tak sladce jako Posel Alláha (mír s ním)."

Abú Džuhajfa řekl: "Vzal jsem jeho ruku a přiložil si ji k čelu a zjistil, že je chladnější než led a voňavější než mošus."¹⁵

Džábír ibn Samura – jenž byl tehdy malým dítětem – vzpomínal: "Když mi utřel ruku, měl ruku tak studenou a voňavou, jako by ji vytáhl z voňavkářství."¹⁶

Anas řekl: "Jeho pot vypadal jako perly." Umm Sulajm prohlásila: "Jeho pot voněl lépe než ten nejlepší parfém."

Džábír řekl: "Kdo jde po cestě, jíž krácel Posel Alláha (mír s ním), jistě pocítí jeho vůni a bude vědět, že tudy prošel Posel." Dále pravil: "Znamení proroků, jež bylo velké jako holubí vejce, se nacházelo mezi jeho rameny na levé straně a bylo tečkované jako mateřské znaménko."¹⁷

Dokonalá a ušlechtilá duše:

Prorok (mír s ním) proslul úžasnou výřečností a plynně ovládal arabštinu. Měl mezi svými lidmi pozoruhodné postavení. Byl precizním, neokázalým a přímočarým řečníkem. Dobře uměl arabsky a dobře znal i nářečí a přízvuk každého kmene. S hostiteli hovořil jejich vlastním akcentem a nářečím. Vcelku plynně ovládal řeč beduínů i obyvatel měst. Měl v sobě sílu a výmluvnost beduínského jazyka stejně jako srozumitelnost a květnatost městské mluvy. Především však dostal

pomoc Alláha objasnit Jeho zjevení.

Jeho výdrž, vytrvalost a schopnost odpuštění – z pozice velitele – jeho trpělivost a schopnost snášet to, čím opovrhoval, byly vlastnosti a schopnosti, kterými ho obdařil Alláh. I ti nejmoudřejší mužové mívají své chyby, ale Posel Alláha (mír s ním), na rozdíl od všech ostatních, čím více byl raněn, tím milosrdnějším a trpělivějším se stal. Čím více si na něj dovolil nějaký ignorant, tím snášenlivějším se stal.

'Áiša pravila: "Kdykoli si Posel Alláha (mír s ním) mohl vybrat mezi dvěma možnostmi, vždy volil tu snadnější. Ale jakmile věděl, že je to něco hříšného, okamžitě od toho dal ruce pryč. Nikdy se nemstil, ledaže byla nějak porušena posvátnost Alláhova. A pak se mstil kvůli Alláhovi, ne kvůli sobě. Byl vždy posledním, kdo se rozhněval, a prvním, kdo byl spokojen. Jeho pohostinnost a štedrost neměly obdoby. Jeho dary a věna svědčily o tom, že je člověkem, jenž se nebojí bídy."¹⁸

Ibn 'Abbás pravil: "Prorok (mír s ním) byl ten nejtědřejší člověk. Většinou byl nejtědřejší během ramadánu, když ho navštěvoval archanděl Gabriel. Navštěvoval ho každou noc a opakoval si s ním Korán. Posel Alláha (mír s ním) je věru v milodarech a rozdávání kořisti štedřejší než vítr."

Džábír vzpomínal: "Když byl Prorok (mír s ním) o něco požádán, nikdy neodmítl."¹⁹

Vynikal odvahou, vůlí pomáhat a mocí. Byl nejstatečnějším ze všech mužů. Zažil velmi nepříjemné, těžké časy, ale přenesl se přes ně. Více než jednou ho opustili udatní a směšní mužové, ale on nadále vyrovnaně čelil nepříteli a nedal se na ústup. Všichni udatní mužové alespoň jednou zažili, že museli prchnout z bojiště nebo byli zahnáni nepřitelem, avšak Prorok (mír s ním) byl výjimkou. 'Alí pravil: "Kdykoli šlo v bitvě do tuhého a všem se zatemnilo před očima, šli jsme za Prorokem (mír s ním) pro podporu. Vždy stál nejbliž nepříteli."²⁰

Anas pravil: "Jednou v noci nastal v Medíně poplach. Lidé vyběhli z domů a pospíchali směrem ke zdroji hluku, ale to už se Prorok (mír s ním) vracel z opačného směru. Jel na neosedlaném koni Abú Talhy, kolem krku měl zavěšený meč a oznámil jim, že se není čeho bát."²¹

Byl to ten nejskromnější člověk a byl vždy nejstydlivější. Abú Sa'íd al-Chudrí vyprávěl: "Byl stydlivější než panna ve svém budoáru. Kdykoli něco nesnáší, je mu to hned poznat na obličejí.²² Nikdy nikomu nezírá do tváře. Vždy sklopí oči k zemi. K zemi se kouká častěji než k nebesům. Lidí nanejvýš přejede letmým pohledem. Všichni ho ochotně a po-

korně poslouchají. Nikdy nejmenuje toho, o kom slyšel něco špatného, s čím nesouhlasí. Místo toho řekne: „Proč někteří lidé dělají to a to...“

Nesmírně přiléhavě ho popisují verše al-Farazdáqa:

"Pokorně klopí zrak, a ostatní jej ze samé úcty klopí též, a slova z jeho úst vycházejí, jen když se usmívá."

Prorok (mír s ním) byl tím nejspravedlivějším, nejslušnějším, nejpravdomluvnějším a nejčestnějším člověkem, jaký kdy žil. Ti, kdo měli tu čest s ním hovořit, ba i jeho nepřátelé, uznávali jeho kvality. I před tím, než se stal Prorokem, se mu přezdívalo Al-Amín (tj. pravdomluvný, důvěryhodný). I tehdy, v časech předislámských, se na něj lidé pravidelně obraceli s prosbou o radu. At-Tirmidhí zaznamenal 'Alího vzpomínku, jak mu Abú Džahl vyprávěl, jak řekl Alláhovu Poslu (mír s ním): "Netvrdíme o tobě, že jsi lhář, ale nedůvěřujeme tomu, co přinášíš."²³ Ve Svě Knize o nich Alláh říká:

Oni nespravedliví však nepopírají tebe, nýbrž Alláhova znamení. (Korán 6:33)

Dokonce když se sám Herakleios zeptal Abú Sufjána, zda někdy osočili Mohameda ze lhaní, ještě než se stal Prorokem, Abú Sufján odpověděl, že nikoli.

Byl tím nejskromnějším člověkem, nebyla v něm ani stopa arogance či pýchy. Zakazoval lidem, aby v jeho přítomnosti vstávali, jak to lidé zpravidla před svými králi dělávají.

Měl ve zvyku navštěvovat a utěšovat chudé a potřebné. Když ho k sobě pozval otrok, jeho pozvání přijal. Vždy seděl mezi svými přáteli, jako by byl jedním z nich. 'Áiša vyprávěla, že si sám opravoval boty, zašíval šaty a dělal všechno, co doma dělávají obyčejní lidé. Koneckonců to byl také jenom člověk jako ostatní. Sám si upravoval a skládal oblečení. Běžně dojíl ovce a sám si vařil.²⁴ Prorok (mír s ním) vždy dodržoval své sliby a smlouvy. Jednou z jeho skvělých vlastností bylo to, že udržoval dobré a pevné vztahy se svými příbuznými (*silat ar-rahm*). K lidem byl milosrdný, choval se k nim přátelsky a vládně. Žil prostým životem. Nevychovanost a neslušné chování mu byly naprosto cizí. Byl to slušný člověk, který nikdy nikomu nenadával. Nebyl typem člověka, který by klel či dělal na ulici povyk. Nikdy se s nikým neurážel. Urážky a omyly řešil tak, že je odpoúštěl a přehlížel. Nikdy nikoho nenechal, aby kráčel za ním jako jeho osobní stráž.

Nepovažoval se za nadřazeného druhým lidem ani otrokům (ani mužům, ani ženám), pokud šlo o jídlo či oblečení.

Kdo mu posloužil, tomu on posloužil také. Jeho služebníci od něj nikdy nezaslechli jedinou výtku a stejně tak je nikdy nepokáral za to, že něco provedli nebo neprovedli. Vždy choval v lásce chudé a potřebné lidi a hostil je a navštěvoval je na pohřbech. Nikdy nikým nepohrdal a nikoho neurážel jen proto, že byl nuzný. Jednou cestoval se svými společníky, a když nastal čas na jídlo, poprosil je, aby porazili ovci. Jeden řekl, že ji porazí, druhý řekl, že ji stáhne, třetí řekl, že ji uvaří. A tak Posel Alláha (mír s ním) pravil: "Já nasbírám dříví na oheň." Oni to odmítali s tím, že to zvládnou sami, ale on pravil: "Já vím, že byste to zvládli i beze mne, ale nemám pro sebe rád výsady. Alláh nerad vidí, když má jeden Jeho služebník větší privilegia než druhý." A šel nasbírat dřevo.²⁵

Vyslechněme si jeho popis z úst Hinda ibn Abí Haly: "Posel Alláha (mír s ním) byl neustále zamyšlený. Nikde neměl dlouho stání. Mluvil, jen když to bylo nezbytné. Vždycky dlouho mlčel, a když pak promluvil, nikdy necedil slova koutky úst (tj. nemluvil povýšeně). Jeho proslovy byly věcné. Hovořil obsažně a rozhodně. Nikdy nemluvil příliš a jeho slova nikdy nepostrádala smysl. Byl přátelský. Oslavoval štedrost Alláha, i když se zdála jakkoliv malá. Když mu nechutnalo něčí jídlo, ani ho nechválil, ani ho nekritizoval."

Vždy ovládal svůj temperament a nikdy nedal najevo hněv, ledaže to bylo nezbytné. Nikdy se nehněval kvůli sobě samému a nikdy se za sebe nemstil. Hněval se jedině za Alláhovu svátost a víru.

Když na něco ukazoval, tak vždy vzhůru otevřenou dlaní, kterou pak otočil, pokud byl překvapen. Když se zlobil, otočil tělo i tvář stranou. Když byl potěšen, sklopil zrak. Když se smál, nanejvýš se usmíval. Tehdy se mu v ústech zaleskly zuby jako kroupy.

Nikdy nemluvil, jedině pokud šlo o něco pro něj důležitého. Mezi svými společníky vytvořil bratrské pouto, a tak je sblížil. Nikdy je nerozděloval a nepodněcoval je k nenávisti. Ty, kdo se ke svým lidem chovali čestně, měl také v úctě a učinil je vládci nad jejich lidmi. Nikdy se na nikoho netvářil zakaboněně, ani na ty, před kterými varoval nebo před kterými se měl na pozoru. Navštěvoval své přátele a zajímal se o lidi. Potvrzoval, co bylo správné, a kritizoval vše, co bylo špatné, a snažil se to oslabit. Ve všech ohledech byl zdrženlivý. Byl si se vše-

mi rovný a neměl žádná privilegia. Nikdy nebyl nedbalý, aby se i ostatní nezačali chovat nedbale. Každou situaci řešil s náležitou pozorností.

Jeho cílem byla poctivost a spravedlnost, která mu nikdy nechyběla a nebyla lhotejná. Lidé sedící vedle něj byli nejlepší z nejlepších a nejlepší z nich – pro něj – byli ti, s kterými se ostatní mohli radit. Nejlepší a nejmávanější pro něj byli ti, kdo nejlépe poskytovali útěchu a pomoc a podporu. Vždy usiloval o připomínání Alláha a Alláha si připomínal pokaždé, když usedl nebo povstal. Nikdy si pro sebe nevyhrázoval nějaké speciální místo. Seděl na konci skupiny a usedával vedle posledního z nich. Lidem přikazoval to samé. Hosty na společných shromážděních přijímal bez rozdílu a každý, koho oslovil, věděl, že ho má Prorok (mír s ním) v úctě. Toho, kdo seděl vedle něj nebo ho přerušil, aby ho požádal o radu, nechal mluvit jako prvního i jako posledního. Vždy pozorně každému naslouchal, dokud onen člověk neřekl vše, co měl na srdci. Nikdy nikomu nic neodmítl, a pokud šlo o něco neproveditelného, utěšil onoho člověka alespoň několika slovy.

Jeho velkodušnost, otevřenost a tolerance zahrnovala všechny lidi a opravňovala ho k tomu, že ho lidé považovali za svého otce. Pokud šlo o spravedlnost, všichni si byli téměř rovni. Nikdo nebyl lepší než někdo jiný, leda ve zbožnosti. Nejmilejší člověk mu byl ten, který byl nejvíce bohabojný. Jeho shromáždění byla prodchnutá milosrdenstvím, pokorou, trpělivostí a poctivostí. Nikdo nezvedal hlas, ani když se na něco čekalo, ani když vládla napjatá atmosféra. Neporušitelné věci se nikdy neporušovaly. Uvědománím si a uctíváním Alláha muslimové dosahovali pochopení a soucitu. Vážili si starých a měli slitování s mladými. Pomáhali potřebným a hostili cizince.

Posel Alláha (mír s ním) byl vždy veselý, nenucený, příjemný a shovívavý. Nikdy nebyl hrubý, hlučný ani neslušný. Nikomu nic nevyčítal, nikoho nechválil. Přehlížel to, po čem netoužil, a nikdo si nad ním nikdy nezoufal. Zcela cizí mu byla jakákoli přetvářka, nikdy v ničem nepřeháněl a nestaral se o to, co se ho netýkalo. Lidé se ho nebáli ve třech oblastech – protože mu něco takového nebylo vlastní – a to: nikdy nikoho neznevažoval, nikomu nic nevyčítal a nehledal na druhých chyby. Říkal jen to, za co byla odměna v souladu s pravidly Alláha. Když hovořil, lidé mu pozorně naslouchali se skloněnými hlavami. Nikdy mu nikdo neskákal do řeči. Nehádali se a nedoha-

dovali, kdo má promluvit. Ten, kdo v jeho přítomnosti hovořil, byl všemi vyslechnut, dokud neřekl vše, co měl na srdci. Společně se hovořilo nejprve o tom, co bylo zmíněno jako první. Posel Alláha (mír s ním) se smál tomu, čemu se smáli i ostatní, a obdivoval, co obdivovali ostatní. Neztrácel trpělivost, když někdo cizí promluvil hrubě. Říkával:

*"Když vidíte, že někdo o něco upřímně usiluje, pomozte mu, když to potřebuje. A nikdy nechtějte odměnu, leda od Toho, jenž odměňuje, tedy od Alláha."*²⁶

Charidža ibn Zajd prohlásil: "Prorok (mír s ním) byl mezi lidmi, se kterými usedal, tím nejváženějším. Jeho údy téměř nebyly vidět. Pokud jeho proslov nebyl nezbytný, často mlčel a jen málokdy promluvil. Odvracel se od těch, kdo vedli hrubě a neslušné řeči. Jeho smích se podobal spíše úsměvu. Hovořil rozhodně, ale nikdy toho neřekl přespříliš ani nic nezamlčel. Jeho společníci k němu chovali takovou úctu a natolik se drželi jeho osobního příkladu, že v jeho přítomnosti se i jejich smích podobal úsměvu."²⁷

Celkově vzato byl Prorok (mír s ním) výjimečně perfektním člověkem. Není ovšem divu, neboť byl vychován, vzdělán a učen Allá-

hem. Alláh ho ba i pochválil:

Vskutku tvá povaha je vznešená (Muhammade). (Korán 68:4)

Takové byly vlastnosti Proroka (mír s ním), díky nimž měl k lidským srdcím a duším blízkost a díky kterým se jím lidé cítili přitahováni a milovali ho. Díky jim se stal tak oblíbeným, že odpor a nepřátelství lidí neustále slably, načež začali houfně přijímat islám.

Tento popis je pouze jakýmsi stručným přehledem či krátkým nástinem toho, jak vznešeným člověkem Muhammad (mír s ním) byl, protože obsáhnout jeho celkovou perfektnost je téměř nemožné. Nikdo nemůže tvrdit, že by bezesbytku znal naprosto všechny skvělé vlastnosti tohoto nejskvělejšího člověka ve vesmíru. Takovýto prvotřídní vzor ani nelze popsat. Byl člověkem, jenž za všech okolností směřoval za Alláhovým světlem, a to v takové míře, že byl zcela prodrchnut koránským přístupem.

Ó Alláhu! Sešli Svá požehnání (a Svá Svátá slova) Muhammadovi a jeho rodu, stejně jako jsi seslal požehnání Ibráhímovi a jeho rodu. Jsi ten Nejchválehodnější, Nejvelkolepější.

Ó Alláhu! Požehnej Muhammadovi a je-

ho rodu, jako jsi požehnal Ibráhímovi a jeho rodu. Jsi ten Nejchválehodnější, Nejvelkolepější.

- 1 Zád al-Ma'ád, 2/45.
- 2 Ibn Hišám, 1/401; Džam' at-Tirmidhí, 4/303.
- 3 Sahíh Muslim, 2/258.
- 4 Sahíh al-Buchárí, 1/502.
- 5 Sahíh al-Buchárí, 1/503.
- 6 Miškat al-Masabíh, 2/518.
- 7 Miškat al-Masabíh, 2/518.
- 8 Sahíh al-Buchárí, 1/502.
- 9 Rahmat-ul-Ilálamín, 2/72.
- 10 Chulasa as-Sijár, s. 20.
- 11 Chulasa as-Sijár, s. 20.
- 12 Miškat al-Masabíh, 1/22.
- 13 Džam' at-Tirmidhí, 4/306.
- 14 Chulasa as-Sijár, s. 19-20.
- 15 Sahíh al-Buchárí, 1/503.
- 16 Sahíh Muslim, 2/256.
- 17 Sahíh Muslim, 2/259.
- 18 Sahíh al-Buchárí, 1/503.
- 19 Sahíh al-Buchárí, 1/503.
- 20 Aš-Šífa, 1/89.
- 21 Sahíh al-Buchárí, 1/407; Sahíh Muslim, 2/252.
- 22 Sahíh al-Buchárí, 1/504.
- 23 Miškat al-Masabíh, 2/521.
- 24 Miškat al-Masabíh, 2/521.
- 25 Chulasa as-Sijár, s. 22.
- 26 Aš-Šífa, 1/126.
- 27 Aš-Šífa, 1/107.

Před čtrnácti sty lety Alláh seslal lidstvu Korán jako průvodce. Vyzval lidi, aby se nechali vést k pravdě a drželi se této knihy. Ode dne jeho zjevení až do dne vzkříšení zůstane tato kniha duchovním vůdcem lidstva.

Styl Koránu, kterému není rovno, a jeho vrcholná moudrost jsou jednoznačnými důkazy, že je to slovo Stvořitele. Navíc má Korán mnoho zázračných vlastností, jež dokazují, že byl zjeven Alláhem. Jednou z těchto vlastností je fakt, že mnoho vědeckých pravd, které jsme objevili díky technologiím 20. století, byly zmíněny v Koránu již před 1400 lety.

Pohyby hor

Jeden z koránských veršů popisuje hory, které ovšem nejsou nehybné, jak by se mohlo zdát. Naopak jsou v trvalém pohybu:

Vidíš hory a myslíš si, jaké jsou pevné a nehybné: leč i ony plují jako mraky, a takové je umění Alláhovo, jehož dílo je dokonalé a jenž dobře ví o všem, co děláte. (Korán 27:88)

Tento pohyb hor je způsoben pohybem zemské kůry, na které se hory nachází. Zemská kůra jakoby plave na zemském plášti, který má vyšší hustotu.

Na začátku 20. století německý vědec Alfred Wegener jako první v historii formuloval teorii, že na počátku světa byly všechny kontinenty spo-

Tento pohyb desek způsobuje průběžné změny v geografii – například Atlantský oceán se každý rok rozšiřuje."

Nyní musíme upozornit na jeden velice významný fakt: Alláh ve zmíněném verši hovoří o pohybu hor jako o plutí. Dnešní vědci tento pohyb hor označují jako **stěhování pevnin** (ang-

ZÁZRÁKY V KORÁNU

Pokračování z minulého čísla

jené, ale že se posléze rozdělily a "odpluly" každý na jinou stranu. Geologové jeho názor uznali až v roce 1980, padesát let po jeho smrti.

Tato jeho domněnka byla výsledkem geologického průzkumu konaného na začátku 20. století. Pohyby zemské kůry nyní vědci vysvětlují takto: "Kůra a svrchní část pláště o tloušťce kolem 100 km jsou rozděleny na segmenty, kterým se říká desky. Existuje šest hlavních desek a několik menších. Podle tzv. teorie deskové tektoniky se tyto desky neustále pohybují kolem Země, a tím přesunují kontinenty a oceánské dno. Bylo naměřeno, že pevniny se posunují o 1-5 cm za rok.

licky **continental drift** – tedy "plutí kontinentů"). Tento jev však nemohl být v době zjevení Koránu pozorován. Alláh se ve zmíněném verši vyjadřuje jasně: "**Vidíš hory a myslíš si, jaké jsou pevné a nehybné...**", nicméně vzápětí ještě vysvětluje, že hory plují jako mraky. Tento verš jednoznačně poukazuje na pohyb zemské kůry, v níž jsou hory zafixovány.

Nepochybně se jedná o velký zázrak, že tento vědecký poznatek, teprve nedávno objevený současnou vědou, byl zjeven už v sedmém století, kdy se teorie o podstatě vesmíru zakládaly pouze na pověrách a mýtech.

Záhada železa

Železo je prvek v Koránu vysoce ceněný. V síře zvané al-hadíd, tedy "Železo", se dozvídáme:

Již dávno jsme vám seslali posly s důkazy jasnými a s nimi i knihu a váhu, aby lidé jednali poctivě, a seslali jsme také železo, v němž se skrývá síla strašlivá i užitek pro lidi... (Korán 57:25)

Slovo "anzalná", překládané jako "seslali jsme" a použité v tomto verši v souvislosti s železem, má také metaforický význam. Může jím být myšleno, že železo je pro lidi darem. Pokud ale vezmeme v úvahu doslovný význam tohoto slova, čili "to, co je fyzicky sesláno z nebe", stejně jako třeba dešť či sluneční paprsky, uvědomíme si, že tento verš hovoří o velmi významném vědeckém zázraku. Moderní astronomie totiž zjistila, že železo nacházející se na Zemi pochází z velkých hvězd ve vesmíru, jelikož naše Slunce nemá dostatečnou teplotu, aby se v něm železo vytvořilo. Slunce má totiž povrchovou teplotu 6000°C a v jádru má teplotu kolem 20 milionů stupňů Celsia.

Železo se vytváří pouze v mnohem větších hvězdách, v nichž teplota dosahuje několika stovek milionů stupňů. Jakmile množství železa v hvězdě převyší určitou úroveň, hvězda už jej nemůže déle snést a časem exploduje jako "nova" či "supernova". V důsledku této exploze je železo vymrštno do vesmíru.

Tato fakta dokazují, že železo není zemského původu, ale že pochází z vybuchlých hvězd ve vesmíru a poté je *sesláno* na Zemi, přesně jak je to popsáno v tomto verši.

Astronomové rovněž objevili, že i další prvky byly vytvořeny mimo Zemi. Tuto skutečnost podporuje i slovo "také" ve formulaci "*seslali jsme také železo*". Je ovšem fascinující, že tento verš konkrétně hovoří o železu, neboť tyto objevy byly učiněny až na konci dvacátého století. Známý mikrobiolog Michael Denton ve své knize *Osud přírody* zdůrazňuje význam železa:

"Ze všech kovů není žádný důležitější pro pozemský život než železo. Nahromaděním železa v jádru hvězdy dochází k explozi supernovy a následnému rozptýlení životně důležitých atomů do vesmíru. Tím, že se atomy železa následkem gravitačního působení dostaly do jádra pravěké zeměkoule, došlo k jeho rozžhavení, které způsobilo počáteční chemickou diferenciaci, uvolnění plynů do atmosféry a nakonec i vytvoření hydrosféry. Díky roztaženému železu v jádru zeměkoule, jež jako obrovité dynamo generuje magnetické pole Země, vzniká Van Allenův radiální pás, který chrání povrch Země a její důležitou ozonovou vrstvu před ničivým kosmickým zářením..."

Bez atomů železa by ve vesmíru nemohly vzniknout uhlíkové formy života, protože by neexistovaly supernovy, nedošlo by k zahřátí pravěké zeměkoule, nevznikla by atmosféra ani hydrosféra. Neexistovalo by ochranné magnetické pole ani Van Allenův radiální pás ani ozonová vrstva, v lidské krvi by chyběl kov potřebný k tvorbě hemoglobinu, nebylo by čím zkrotit reaktivnost kyslíku, neexistoval by oxidační metabolismus." (Michael J. Denton, *Osud přírody*, The Free Press 1998, s. 198)

Tento výčet jasně demonstruje význam prvku jako je železo. Je zjevné, že tato skutečnost nemohla být v sedmém století našeho letopočtu nikomu známa. Nicméně se o tom hovoří v Koránu, ve Slovu od Alláha, jenž Svým nekonečným poznáním zahrnuje celý svět.

Výše citovaný 25. verš súry *al-hadíd* navíc obsahuje dva matematické kódy. Súra *al-hadíd*, Železo, je 57. súra v Koránu. Číselná hodnota slova *al-hadíd* v arabské abecedě dává dohromady také číslo 57. Číselná hodnota samotného slova *hadíd* je 26 a toto číslo je atomovým číslem železa.

Dešť v náležité míře

V Koránu se dále hovoří, že dešť padá na zem v náležité míře. Následující citace pochází ze súry *az-zuchruf*:

Alláh sesílá z nebe vodu v náležité míře, aby jí křísil mrtvou krajinu. A takto budete i vy z hrobů vyvedeni. (Korán 43:11)

Tato míra deště byla opět objevena až moderní vědou. Odhaduje se, že každou sekundu se vypaří do atmosféry přibližně 16 milionů tun vody. To činí 505 bilionů tun vody ročně. Toto číslo se zároveň rovná množství vody, které každoročně spadne na Zemi v podobě deště. To znamená, že voda neustále cirkuluje ve vyváženém koloběhu v jakési "náležité míře". Život na Zemi je na tomto koloběhu vody závislý. I kdybychom použili všechny dostupné technologie světa, nikdy bychom nedokázali vytvořit takovýto koloběh uměle.

I sebemenší odchylka by způsobila závažnou ekologickou nerovnováhu a vedla by ke konci života na Zemi. Nicméně nic takového se nestane, protože každý rok spadne na zem stejné množství vody – přesně jak to bylo zjeveno v Koránu.

Tato míra deště se nevztahuje pouze k jeho objemu, ale i rychlosti pádu dešťových kapek. Rychlost kapek, bez ohledu na jejich velikost, nikdy nepřesáhne určitou míru. Německý fyzik Philipp Lenard, jenž obdržel Nobelovu cenu za fyziku v roce 1905, zjistil, že rychlost pádu se zvětšuje s průměrem kapky, dokud nedosáhne velikosti 4,5 milimetru. Větší kapky však nepadají

rychleji než 8 metrů za sekundu. Lenard objevil, že proud vzduchu mění tvar objemnějších kapek. Změna tvaru vede k většímu odporu, a to zpomaluje rychlost pádu kapky.

Jak je vidno, Korán nás upozorňuje na jemné aspekty deště, o kterých před 1400 lety nemohl nikdo vědět.

Moře, která se nemísí

Jedna z vlastností moře, která byla objevena nedávno, je uvedena v jednom koránském verši následovně:

A volně dal téci oběma mořím, jež se setkají, avšak překážku, jež mezi nimi stojí, nezdolají. (Korán 55:19–20)

Tato vlastnost moří, které se setkávají, leč vůbec nemísí, byla teprve nedávno objevena oceánografy a je výsledkem fyzikální vlastnosti nazvané "povrchové pnutí". Sousední vody moře se nemísí díky své rozdílné hustotě. Ta jim brání před smíšením, jako kdyby mezi nimi stála nějaká tenká stěna.

Je dalším vědeckým zázrakem, že tento poznatek byl uveden v Koránu v době, kdy lidé neměli ani tušení o jakékoli fyzice, povrchovém napětí či oceánografii.

Pohlaví dítěte

Do nedávné doby lidé věřili, že pohlaví dítěte je určováno buňkami matky, nebo byli názoru, že o pohlaví dítěte rozhodují mužské a ženské buňky společně. Ovšem Korán uvádí naprosto odlišnou informaci – podle něj o tom rozhoduje "sperma do lůna vystříknuté":

On stvořil páry mužské a ženské z kapky semene vystříknuté. (Korán 53:45–46)

Rozvíjející se disciplíny genetiky a molekulární biologie vědecky potvrdily správnost informace uvedené v Koránu. Nyní již víme, že pohlaví je určeno mužskými spermatickými buňkami, přičemž žena v tomto procesu roli nehraje.

Hlavním prvkem při určování pohlaví jsou chromozomy. Dva ze 46 chromozomů určující strukturu člověka jsou tzv. pohlavní chromozomy. Mužským říkáme XY a ženským XX, a to proto, že jejich tvar je podobný těmto písmenům. Chromozom Y přenáší mužské geny, zatímco X přenáší geny ženské.

Vznik nové lidské bytosti začíná křížovým spojením jednoho z těchto chromozomů, které jsou vždy v páru. V ženském organismu obě části pohlavní buňky, jež se během ovulace dělí na dvě, nesou chromozomy X, zatímco mužské pohlavní buňky produkují dva různé typy spermií, jeden obsahující chromozom X a druhý obsahující

chromozom Y. Pokud se ženský chromozom X spojí se spermatickou buňkou obsahující rovněž chromozom X, pak bude dítě ženského pohlaví, a pokud se spojí se spermií obsahující chromozom Y, pohlaví dítěte bude mužské.

Jinými slovy, pohlaví dítěte je určováno tím, která z mužských spermatických buněk se spojí s ženským vajíčkem.

Před objevením genetiky ve 20. století nebylo nic takového lidem známo. V mnoha kulturách věřili, že pohlaví dítěte určuje ženské tělo, a proto bylo porození děvčete kladeno za vinu ženám. Nicméně třináct století před objevením lidských genů byla v Koránu zjevena informace, která tuto pověru popírá a podle které pohlaví dítěte vychází nikoli z ženy, nýbrž ze semene muže.

Prozkoumáme-li i ostatní informace z Koránu týkající se zplození člověka, dozvíme se o dalších velmi významných vědeckých zázracích.

Jakmile se mužská spermie spojí s vajíčkem ženy, vznikne jakýsi základ pro zrození dítěte. Tato jednoduchá buňka, v biologii známá pod termínem "zygota", se okamžitě začne množit dělením a posléze se přemění na lidskou tkáň. To samozřejmě můžeme vysledovat pouze mikroskopem.

Zygota ovšem nestráví své vývojové období v prázdnotě. Přilne k děloze stejně pevně, jako jsou kořeny stromu zakotveny v zemi, a díky tomuto poutu zárodek získává z matčina těla živiny nutné pro svůj vývoj.

Zde přichází chvíle pro další významný koránský zázrak. Při popisu zygoty rozvíjející se v lůně matky Alláh používá slovo "alaq":

Přednášej ve jménu Pána svého, kterého stvořil, stvořil člověka z kapky přilnavé! Přednášej, vzhdyť Tvůj Pán je Nejštědřejší... (Korán 96:1–3)

Arabské slovo *alaq* označuje "něco, co se přidržuje nějakého místa", přičemž doslovně tento výraz slouží i k označení pijavice sající krev. Zcela jistě to není pouhá náhoda, že takto příhodné slovo je použito pro zárodek, který se vyvíjí přilnutý ke stěně matčiny dělohy. To znovu potvrzuje, že Korán je zjevení od Alláha, Pána všech světů.

Totožnost podle otisků prstů

V Koránu je řečeno, že pro Alláha je lehké přivést mrtvého člověka k životu, a obzvláště je zde kladen důraz na lidský otisk prstu.

Myslí si člověk snad, že neshromáždíme jeho kosti? Však ano, a dokonce jsme schopni dokonale sestavit špičky jeho prstů! (Korán 75: 3–4)

Důraz kladený na otisk prstu není náhodný, protože otisk prstů každého člověka je naprosto unikátní. Každý člověk, žijící nyní nebo kdy v minulosti má jedinečnou strukturu prstu. A právě proto se otisk prstu používá jako velmi důležitý průkaz totožnosti na celém světě.

Tato vlastnost prstů však byla objevena až na konci 19. století. Předtím lidé považovali rýhy na prstech za pouhé křivky bez jakéhokoli významu. Nicméně Alláh v Koránu poukazuje na význam konečků prstů, o které se v té době nikdo nezajímal – a které nabyly pozoruhodného významu až v dnešní době.

Obalování kostí svaly

Další důležitá informace popsána v koránském verši se týká vývojových stádií lidské bytosti v matčině děloze. Ve verši se dočítáme, že jako první se v ní vyvíjí kosti a až pak svaly, které tyto kosti obalují:

Potom jsme z kapky semene hmotu přilnavou stvořili a z ní jsme žmolek podobný masu rozžvýkanému učinili; a z onoho žmolku jsme kosti stvořili a kosti jsme masem obalili. A poté jsme mu v dalším stvoření vzniknout dali. Požehán buď Alláh, Nejlepší ze Stvořitelů! (Korán 23:14)

Embryologie je vědecké odvětví, která zkoumá vývoj embrya v matčině děloze. Až do nedávné doby embryologové předpokládali, že svaly a kosti se vytvářejí společně v ten samý čas, a proto byli lidé, kteří tvrdili, že tyto verše jsou v rozporu s vědou. Nyní ale embryologie ve svém mikroskopickém výzkumu značně technologicky pokročila a potvrdila správnost každého slova koránských veršů.

Průzkum prokázal, že vývoj plodu v matčině děloze probíhá přesně tak, jak je popsáno v Koránu. Jako první se osifikuje chrupavkovitá tkáň embrya, poté se z tkáně okolo kostí zformují svalové buňky a obalí je – a to vše je také popsáno v odborných publikacích následovně:

"Během 7. týdne se po celém těle začíná rozvíjet kostra a kosti získávají tvar. Na konci 7. týdne a během 8. týdne začnou kostní tkáň obalovat svaly."

Stručně řečeno – vývojová stádia lidské bytosti, jak jsou popsána v Koránu, dokonale souzní s objevy moderní embryologie.

Tři vývojová stádia dítěte v děloze

Korán popisuje tři stádia vývoje dítěte v matčině děloze:

...On tvoří vás v lůněch matek vašich tvorbou postupnou, v temnotě trojnásobné. Takový je Alláh, váš Pán, Jemuž náleží

veškeré panství; není božstva kromě Něho. Jak se jen můžete od Něj odvracet? (Korán 39:6)

Arabský výraz překládaný jako "temnota trojnásobná" naznačuje, že na vývoji embrya se podílí tři temná místa. Konkrétně jde o:

- temnotu břicha;
- temnotu dělohy;
- temnotu placenty.

Jak jsme právě viděli, moderní biologie odhalila, že embryonální vývoj dítěte se odehrává přesně tak, jak je popsáno ve zmíněném verši – na třech temných místech. Embryologové navíc nedávno zjistili, že každá z těchto oblastí sestává ze tří vrstev.

Boční stěna břišní se skládá ze tří vrstev: vnějších šikmých, vnitřních šikmých a příčných břišních svalů.

Podobně i děložní stěna se skládá ze tří vrstev nazvaných epimetrium, myometrium a endometrium.

I placenta obklopující embryo se skládá ze tří vrstev, a ty se nazývají: amnion (vnitřní plodová blána), chorion (vnější zárodečný obal plodu) a decidua (děložní sliznice).

Tento verš také poukazuje na to, že vývoj lidské bytosti v matčině děloze se odehrává ve třech specifických stádiích. I moderní biologie dospěla k závěru, že embryonální vývoj dítěte lze popsat ve třech stádiích. Toto je dnes považováno za základní poznatek embryologie, vyučovaný na všech lékařských fakultách a uváděný ve všech učebnicích embryologie. Například v základní referenční příručce zvané *Základy lidské embryologie* stojí: "Život v děloze má tři stádia: prvních dva a půl týdne je to stádium preembryonální, do konce 8. týdne embryonální a od 8. týdne do porodních bolestí jde o stádium fetální."

Výše uvedené fáze popisují odlišná stádia vývoje dítěte. Tuto informaci o vývoji plodu v lůně ovšem lidé zjistili až s použitím moderních přístrojů, a přesto se spolu s dalšími vědeckými fakty zázračně objevuje už v Koránu. Skutečnost, že tak detailní a přesný popis se objevil v Koránu v době, kdy lidé měli jen pramálo vědomostí z medicíny, je důkazem, že Korán je slovem od Alláha.

Předpovědi budoucnosti v Koránu

Dalším zázračným aspektem Koránu je to, že předpovídá budoucí události a že se tyto předpovědi doposud všechny vyplnily. I to je důkazem toho, že Korán je slovem od Alláha.

Například 27. verš súry *al-fath* přináší věštící zprávu o osvobození Mekky, která byla pod nadvládou pohanů:

Alláh vskutku dokázal Svému poslu pravdivost jeho snu: Vstoupíte do mešity v Mekce, bude-li si to Alláh přát, bezpeční a s hlavami oholenými a ostříhanými nehty a vousy a bez jakékoliv bázně! Neboť On věděl, co jste neznali, a krom toho vám zaručil brzký úspěch. (Korán 48:27)

Když se nad tímto veršem důkladně zamyslíme, zjistíme, že oznamuje ještě jedno vítězství před dobytím Mekky. Skutečně je tomu tak: věřící nejprve dobyli pevnost Chajbar, kterou kontrolovali židé, a až pak vstoupili do Mekky.

Vítězství Byzantské říše

Další zvěsti o budoucnosti se nacházejí například v úvodních verších súry Byzantinci, ve kterých je zmiňována Byzantská říše, východní část bývalého římského impéria. Konstatuje se zde, že Byzantskou říši potkala velká porážka, ale že se vše brzy změní ve vítězství:

Poraženi byli Byzantinci v nejnižší zemi, však po porážce své opět zvítězí v několika letech. Alláhovi přísluší rozhodnutí o věcech dřívějších i pozdějších... (Korán 30:1–4)

Tyto verše byly zjeveny roku 620, téměř 7 let po drtivé porážce křesťanské Byzance Peršany, kteří se v letech 614–615 zmocnili Jeruzaléma. V těchto verších se však praví, že Byzanc opět brzy zvítězí, ačkoli tehdy prodělala tak těžké ztráty, že stála na pokraji zániku a zdálo se být nemožné, aby opět zvítězila. Po porážce Byzantinců u Antiochu v roce 613 totiž Peršané ovládli Damašek, Cilicii, Tarsus, Arménii a Jeruzalém. Ztráta Jeruzaléma v roce 615 byla pro Byzanc obzvláště traumatická, protože byl zbořen tamější Kostel božího hrobu a Peršané se zmocnili "Pravého kříže", symbolu křesťanství.

Byzantskou říši neohrožovali pouze Peršané, ale také Avaři, Slované a Lombardové. Avaři se dokonce přiblížili až k hradbám Konstantinopole. Byzantský císař Herakleus nařídil roztavit zlato a stříbro ze všech kostelů, aby bylo z čeho financovat armádu. Tehdy proti němu povstalo mnoho jeho guvernérů a císařství se ocitlo na pokraji zkázy. Mezopotámie, Cilicie, Sýrie, Palestina, Egypt a Arménie, které byli dříve součástí Byzantské říše, byly také napadeny polyteistickou Perskou říší a všichni očekávali, že Byzanc bude srovnána se zemí. A právě tehdy byly zjeveny úvodní verše súry Byzantinci, tvrdící, že během několika let (ve významu verše je od 3 do 9 let) Byzanc zvítězí. Tato předpověď zněla natolik nepravděpodobně, že ji arabští polyteisté nepovažovali za věrohodnou.

Avšak stejně jako všechny ostatní předpovědi v Koránu, i tato se vyplnila. V roce 622 Hera-

kleus dosáhl série vítězství nad Peršany a dobyl Arménii. V prosinci 627 se odehrála u Ninive, asi padesát kilometrů na východ od řeky Tigris nedaleko Bagdádu, rozhodující bitva mezi Byzancí a Persií, ve které opět zvítězila byzantská armáda. O pár měsíců později byla Persie donucena uzavřít s Byzancí dohodu, která navrátila Byzanci její ztracená území.

Byzantské vítězství bylo završeno, když císař Herakleus porazil perského vládce Husrava II. v roce 630 a znovu se zmocnil Jeruzaléma i "Pravého kříže" pro Kostel božího hrobu.

A tak se vítězství "Římanů" zjevené Alláhem v Koránu zázračně vyplnilo, a to v rozmezí tří až devíti let, jak stojí v onom verši.

Další zázrak uvedený v Koránu se týká geografických znalostí, o kterých v té době zaručeně nikdo netušil. Ve třetím verši této súry se hovoří, že Byzantinci byli poraženi na nejnižším položeném místě na Zemi. Arabský výraz "adna al-ard" se ve většině překladů překládá jako blízké místo. To však není doslovný význam originálu, nýbrž spíše jeho obrazná interpretace. Slovo "adna" odvozené od arabského slova "dani", což znamená "nízký", znamená "nejnižší", přičemž "ard" znamená svět. Výraz "adna al-ard" tedy znamená nejnižší místo na Zemi.

Mrtvé moře, jedno z míst, kde byli Byzantinci poraženi v letech 613–614, je nejnižším místem na zeměkouli. Jak jsme již uvedli, pro křesťanskou Byzanc byla ztráta Pravého kříže největší pohromou v souvislosti se ztrátou Jeruzaléma, jenž se rozkládal nedaleko břehů Mrtvého moře. To se nachází 399 metrů pod úrovní moře a je tedy "nejnižším" místem na Zemi. Z toho plyne, že Byzantinci byli skutečně poraženi "v nejnižší zemi", jak je uvedeno v dotyčném verši.

A úplně nejzajímavější z toho je, že nadmořskou výšku Mrtvého moře bylo možné změřit až za pomoci moderních technologií. Předtím nemohl nikdo tušit, že jde o nejnižší místo na Zemi. A přesto se o tom hovoří v Koránu. To je dalším důkazem toho, že Korán je zjevením od Alláha.

Zázračná čísla

Kromě dosud zmíněných zázraků se v Koránu nacházejí také zázraky zasahující do oblasti matematiky. Příkladem může být opakování jistých slov, která jsou překvapivě uvedena v totožném počtu. Uvedme si jejich seznam a počet jejich opakování.

– slovo "den" (*jaum*) se opakuje 365x v jednotném čísle, zatímco v plurálu a duálu (*ajjam* a *jaumajn*) celkem 30x. Slovo "měsíc" se opakuje 12x.

– slovo "odplata" se opakuje 117x, zatímco slovo "odpuštění" (*mughfira*), které je jedním ze základních morálních principů Koránu, je zmíněno v dvojnásobném počtu

– výrazy "svět" (*dunja*) a "onen svět" (*áchira*) se opakují opět shodně 115x

– výrok o "sedmi nebesích" (*sab' a samawát*) je zmíněn 7x a stejně tak i "stvoření nebes" (*chalq as-samawát*)

– slovo "víra" (*ímán*) je v celém Koránu opakováno 25x (kromě genitivů), stejně jako "bezvěrectví" nebo "popírání pravdy" (arabsky *kufir*)

– slova "ráj" a "peklo" se každé opakuje 77x

– slovo "satan" (*šajtan*) se v Koránu používá 88x, stejně jako slovo "andělé" (*maláika*)

– slovo "almužna" (*zakát*) je uvedeno 32x, stejně jako slovo "požehnaní" (*baraka*) – také 32x – slova "muž" a "žena" se rovněž opakují shodně – celkem 23x

– "slunce" (*šams*) a "světlo" (*núr*) se oboje opakují v Koránu 33x, přičemž do toho jsou započítány pouze jednoduché tvary slova "světlo"

– výraz "zbožný" (*al-abrár*) je použit 6x, zatímco "bezbožný" (*al-fudždžár*) o polovinu méně, tedy 3x

– "lidská bytost" je zmíněna 65x, přičemž součet zmínek všech stádií vzniku člověka činí totožné číslo (tj. hlína 17x, kapka semene 12x, embryo 6x, "žmolek" tkáně 3x, kosti 15x a maso 12).

– slovo "země" se v Koránu objevuje 13x a slovo "moře" 32x, což jsou dvě čísla v přesné tom-též poměru, v jakém je plocha souše k ploše oceánů a moří na dnešní zeměkouli.

Závěr

Všechny údaje nás upozorňují na jednu zřejmou skutečnost, a totiž že Korán je kniha obsahující informace, které byly prokázány jako pravdivé, ačkoli šlo o fakta, o kterých v té době nikdo neměl ani tušení. To je jasným důkazem toho, že Korán není slovo člověka, nýbrž je zjevením od Alláha, Všemocného Stvořitele, jenž Svým poznáním obsahuje celý vesmír. Sám Alláh podotýká o Koránu:

Kdyby byl od někoho jiného než Alláha, věru by v něm našli četné rozpory. (Korán 4:82)

Nejenže v Koránu nejsou žádné rozpory, ale navíc každá informace, kterou obsahuje, se s postupem času stává svědectvím zázračnosti této božské knihy. Lidem nezbývá než přijmout tuto zjevenou knihu jako svého jediného průvodce. V jednom z veršů Alláh hlásá:

A tato kniha, kterou jsme seslali, je požehnaná, tak ji následujte a buďte bohabojní – abyste dosáhli milosti. (Korán 6:155)

Text přeložen z filmu, vyrobeného podle knihy Hárina Jabji "Zázraky Koránu".

Islámská civilizace

Z pátečních kázání

Bratři a sestry v Islámu,

měli bychom si uvědomit velikost překážek, které máme před sebou. Je třeba je pochopit a z nich pochopit, jak velkolepé je naše náboženství a jeho poselství, s čím přišlo, co nabídlo veškerému lidstvu a co může nabídnout dnes. Bratři a sestry, je třeba, abychom pochopili, že nejsme pouze jednotlivci či národy, které se sjednotily kolem jednoho náboženství, ale jsme civilizací, která následuje náboženství pravdy a která musí nést jeho poselství veškerému lidstvu.

Tato civilizace je jedinečnou z mnoha důvodů. Jejím duchem je náboženství, které ji učinilo tou nejdéle trvající ze všech civilizací a která zanechala po sobě velké dědictví. Islámská civilizace se již na začátku svého života pevně postavila všem nástrahám a překážkám, které by u jiných civilizací již dávno způsobily jejich zánik. Tato civilizace však stále existuje a svou sílu si bere z náboženství, na jehož základech a hodnotách vznikla. Islámská civilizace nezávisí na samotných muslimech, jelikož ti mohou zeslábnout a jejich počet se může snížit, ale stojí na samotném Islámu, jelikož Alláh se zavázal ho ochránit.

Islámská civilizace je jedinečná svými prameny. Svatý Korán je prvním a nejbohatším pramenem poskytujícím správnou cestu a moudrost, je pramenem vědeckým, jazykovým i legislativním. Druhým pramenem je sunna proroka Muhammada (mír s ním), doplňující Korán.

Islámská civilizace je jedinečná svým učením. Vštěpuje správnou víru, a tou je přirozená víra v Alláha, rozvíjí logické myšlení oproštěné od fantazie a legend. Také vychovává muslimskou osobnost z hlediska psychického, duchovního i fyzického v jeden harmonický celek. Je výrazná svými druhy uctívání, jednáním, chováním a hodnotami. Spravuje také zemi vcelku, čímž tak naplňuje lidstvo štěstím v přítoku pozemském i posmrtném.

Tuto civilizaci také charakterizuje její božskost, a to tím, že je od Alláha Nejvyššího, a odlišuje se tím, že v ní nenačnete žádný nedostatek, protiklady či extrémnost. Přinesla veškerému lidstvu mnohé hodnoty, které mu napomohly vzkvétat a vospívat v oblasti materiální i duchovní.

Mezi její rysy patří také lidskost. Nejenže oslovuje své věřící, ale také ostatní

lidi. Alláh v sůře 21: al-anbijá' (Proroci), zjevil proroku Muhammadovi: **"A neposlali jsme tě leč jako znamení milosrdenství pro lidstvo veškeré."** A v sůře 34: as-saba' (Saba), ve verši 28 také pravil: **"Vyslali jsme tě k lidem všem jen jako hlasatele zvěsti radostné a jako varovatele, avšak většina lidí to neví."**

Je také internacionální, což je dalším jejím rysem. Vždyť v Koránu stojí, že všichni lidé jsou si rovni, bez ohledu na jejich původ či zemi. Promlouvá ke všem stejně, bez ohledu na místo, čas, národ či společenskou vrstvu. Korán promlouvá ke každému a přináší užitek v každé době i místě a podporuje celosvětové bratrství, jak Alláh pravil v sůře 49: al-hudžurát (Komnaty), ve verši 13: **"Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Alláhem je ten, kdo je nejbohabojnější – a Alláh je Vševědoucí a dobře Zpravený."**

Jedním z charakteristických rysů naší civilizace je věda. Islámská civilizace velice dbala na tuto oblast a opírala se o zdravý vědecký postup v myšlení. Také studovala a vzala si za své všechny předchozí i pozdější poznatky, které byly užitečné člověku. A věda se v islámské civilizaci opírá o víru, a tím rozlišila mezi národy, jež vospěly vědecky a mezi národy, jež stagnovaly. Proto Alláh v sůře 39: az-zumar (Skupiny), ve verši 9 pravil: **"..Zeptej se: 'Jsou si rovni ti, kdož vědí, s těmi, kdož nevědí?' Však připomenou si to jen ti, kdož rozmyslem jsou nadáni."** Posel Alláhův (mír s ním) ohledně cesty za vědním pravil: **"Kdo se vydal cestou, na které si žádal vědní, Alláh mu skrze ni ulehčil cestu k Ráji."** (vypravuje al-Bucháří)

Naše civilizace se vždy dokázala postavit realitě a čelit jí v různých ohledech: ve víře, legislativě a morálce. Skrze náboženství vidíme skutečnost jasně, jak Alláh pravil v sůře 25: al-furqán (Spásné zjevení), ve verši 20: **"A neposlali jsme před tebou (Muhammade) posly žádné, kteří by nebyli pokrmu pojídali a po trzích chodili. A učinili jsme jedny z vás pokušením pro jiné, abychom zjistili, zda neochvějní budete. A Pán tvůj vše bystře pozoruje."**

Tolerance je jejím dalším charakteristickým rysem, jelikož byla postavena na náboženství pravdy. Proto jsou tolerance a spravedlnost jejími ryzími základy. Je spravedlivá, co se týče práv všech a respektuje různé názory. Alláh v sůře 3: Áli 'Im-

rán (Rod 'Imránův), ve verši 134 pravil: **"..kteří rozdávají almužny ve štěstí i v neštěstí a kteří krotí hněv svůj a odpouštějí lidem. Alláh věru miluje ty, kdož dobro činí."** Vypravuje se, že imám aš-Šáfí'í byl jednou u imáma Ahmada ibn Hanbala, a Ahmad dal přednost aš-Šáfí'ímu, aby vedl ranní modlitbu. Aš-Šáfí'í byl zvyklý za úsvitu činit prosbu (*du'á*) a Ahmad nikoli. Toho dne však imám aš-Šáfí'í prosbu neučinil. Poté byl tázán: "Proč jsi tak neučinil?" Odpověděl: "Nemůžu to udělat v mešitě Ibn Hanbala, když on tak nečiní." A tak se zeptali imáma Ahmada, co kdyby imám aš-Šáfí'í učinil prosbu? Odpověděl: "Moc jsem si to přál, abych mohl po něm říct Amín."

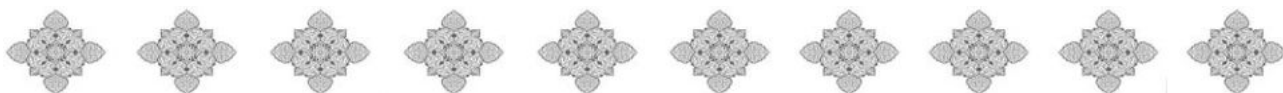
Dalším rysem islámské civilizace je její celistvost a dokonalost. Alláh Nejvyšší v sůře 6: al-an'ám (Dobytek), ve verši 38 pravil: **"A nezanedbali jsme v Písmu ničeho; a nakonec u Pána svého budete shromážděni."** A v sůře 28: al-qasas (Příběh), ve verši 77 také řekl: **"Spíše usiluj pomocí toho, co ti Alláh daroval, o dosažení přibytku posledního! Nezapomínej na úděl svůj v životě pozemském a čiň dobré tak, jak Alláh učinil dobré tobě! A neusiluj o pohoršení na zemi, vždyť Alláh nemá rád ty, kdož pohoršení šíří!"**

A k dalším rysům patří pokrok a stabilita. To povzuje mnoho skutečností, které jsou neměnné a vedle nich jsou jiné, které se mění, což je přirozené v lidské historii stejně tak jako je to přirozené ve vesmíru. Alláh v sůře 36: Já Sín, ve verši 40 pravil: **"A nepřisluší slunci, aby dohonilo měsíc, a noci, aby předhoniла den a všechno pluje ve sféře nebeské."**

A v neposlední řadě je pro naši civilizaci charakteristická rovnováha a střední cesta. Rovnováha ve světě pozemském, v nepoznaném i ve vesmíru, ve vztahu člověka k Alláhovi, ve vztahu mezi uctíváním a prací. Vždyť nás Alláh učinil národem středu, jak pravil v sůře 2: al-baqara (Kráva), verš 143: **"A takovýmto způsobem jsme vás učinili obcí vzdálenou krajností, abyste byli svědky o lidech a aby posel byl svědkem o vás."** A k příkladům vztahu uctívání a práce v pátečním dni Alláh v sůře 62: al-džum'a (Pátek), ve verši 10 pravil: **"A když bude modlitba skončena, rozejděte se po zemi a usilujte o část přízně Alláhovy! A vzpomínejte často Alláha, snad budete blažení!"**

Ať Alláh pozvedne naši civilizaci a dá úspěch muslimům v tomto i posmrtném životě.

Kázání pronesl dne 21. 3. 2008 v Pražské mešitě šejch Emir Omír

Tato fáze pokrývá období mezi rokem 950 po Kristu a vypleněním Bagdádu (1258 p.K.) a představuje úpadek 'abbásovské dynastie až do jejího úplného zániku. Pod štědrou patronací abbásovských chalífů se pokračovalo v soutěžních debatách zvaných *munádharát* a některé z nich byly dokonce zaznamenány písemně. Postupem času se soutěživost z těchto debat přenesla i mezi obyčejné lidi a dělení na myšlenkové frakce zasáhlo celou společnost. Došlo k drastickému snížení právních škol (*madhhabů*) a struktury zbylých čtyř se silně systematizovaly. Učenci v rámci každé školy byli povinni při tvorbě dedukcí (*idžtihád*) vycházet jen a pouze z fundamentálních principů (*usúl*) jejich vlastní školy. Kompilace závěrů právní vědy (*fiqh*) byla během tohoto období dále formalizována a podporovala řevnivost mezi jednotlivými školami.

čet dedukcí v oblastech, které zakladatelé jejich škol neměli pokryté. Nicméně brzy došlo k vyčerpání možností – příčinou byl velký rozmach hypotetické právní vědy, a to jak v rámci dvorských debat, tak mimo ně. Před nezávislými dedukcemi získaly přednost dedukce založené na již zavedených principech konkrétních škol. Této nové formě argumentace se říkalo *idžtihád madhhabí* a zakládala se na odvozování zákonů v nových oblastech ve shodě s principy stanovenými zakladateli jednotlivých škol. To znamenalo, že se tehdejší učenci někdy rozcházel se zakladateli svých škol v otázce sekundárních principů (*furú*), avšak v otázce základních principů (*usúl*) se lišili jen zřídka.

Učenci právních škol rovněž používali tzv. metodu *tardžih*, jež znamenala upřednostnění určitých názorů učenců jedné právní školy před jinými názory téže školy na dané téma. Názorové rozdíly panující na totéž téma v rámci jedné

Kompilace poznatků právní vědy

Během tohoto období 'abbásovské říše byla vyvinuta určitá forma psaní právních knih, která přetrvala až dodneška a stala se standardně používanou normou. Různá témata byla seřazována pod záhlaví, která byla dělena do kapitol, z nichž každá představovala nějaké významné téma islámské legislativy *šar'í*. I pořadí kapitol se stalo standardní. Autoři začínali čtyřmi pilíři, které následují hned po vyznání víry (*ímán*), jelikož vírou se zabývaly teologické publikace. Každá právní kniha tedy začínala tématy týkajícími se hygieny (*tahára*) a modlitby (*salát*), pak půstu (*saum*), povinné charity neboli daně pro chudé (*zakát*) a poutě (*hadždž*) a dále pokračovala zákony ohledně sňatku a rozvodu, pak obchodními transakcemi a nakonec společenskou etiketou. Ať už autor náležel k **čti oné právní škole, v každé kapitole uvedl odlišné** důkazy používané všemi školami, pak

KONSOLIDACE PRÁVNÍCH ŠKOL

Čtyři právní školy

Během této fáze se široký okruh islámských právních škol ztenčil na čtyři, a z toho tři hlavní a jednu vedlejší. Jinými slovy zanikly právní školy velkých imámů jako al-Auzá'ího, Sufjána ath-Thaurího, Ibn Abího Lajláa, Abú Thaura a al-Lajtha ibn Sa'da, a zůstaly jen školy Abú Hanífy, Málíka, aš-Šáfí'ího a Ahmada ibn Hanbala. Postupem času tyto čtyři školy převládly natolik, že obyčejní lidé zapomněli, že kdy existovaly nějaké jiné školy. Každá z těchto škol brzy získala svou vlastní dynamiku a jejich stoupenci si zvykli pojmenovávat se po škole, k níž příslušeli. Například al-Husajn ibn Mas'úd al-Baghauí, autor klasického díla právní vědy, *Šarh as-Sunna*, byl běžně označován jako al-Husajn ibn Mas'úd al-Baghauí aš-Šáfí'í, protože patřil k šáfí'íjské právní škole.

Během této fáze učenci každé školy analyzovali veškeré zákony a pravidla, které zavedli zakladatelé jejich škol, odvozovali základní principy stojící za jejich rozhodnutími a kodifikovali čili uzakoňovali je. Rovněž provedli omezený po-

školy vycházejí z období, kdy zakladatelé škol stejně jako jejich studenti začali měnit své původní názory. Obě verze právních usnesení (původní i nová, změněná) byly zaznamenávány a předávány dalším generacím jako rozličné názory v rámci školy. Toto názorové rozlišení rovněž podnítily odlišné interpretace výroků prvních učenců právních škol. V každé právní škole během tohoto období konsolidace učenci vyřadili všechny slabé a vymyšlené výroky, které byly kdysi připsány zakladatelům jejich škol. Rovněž oklasifikovali názory svých zakladatelů z hlediska jejich přesnosti a věrohodnosti. Tento proces autentizace a klasifikace se nazýval *tashih*.

Toto podrobné ošetřování právní vědy *fiqh* v právních školách nesmírně pomohlo vytváření nových zákonů v rámci každé právní školy. Nicméně stejně jako v případě systematizování zdrojů islámského práva v předchozím období islámských dějin, i tentokrát záslužná vědecká práce učenců tohoto období jen přispěla k posílení frakcionářství.

meto-dicky prokázal správnost postoje své vlastní školy a uzavřel pojednání odmítnutím argumentů druhé strany.

Shrnutí kapitoly

1. Většina právních škol, které vzkvétaly v předchozích obdobích, zanikla. Zůstaly jen čtyři školy.
2. Právní školy dosáhly konečné systematizace a organizování poznatků.
3. Bylo upuštěno od dedukce mimo strukturu právní školy a před nezávislými dedukcemi získaly přednost dedukce založené na již zavedených principech konkrétních škol (*idžtihád madhhabí*).
4. Došlo i k rozmachu komparativní právní vědy, která však byla v podstatě používána k obhajobě stanoviska jedné frakce před druhou.

Z knihy Bilála Philipse "Evoluce fiqhu" přeložil Robert Hýsek

V pátek 14. března 2008 brzy ráno se mezi členy české muslimské komunity šířila smutná zpráva – opustil nás předseda Ústředí muslimských obcí Mohamed Ali Šilhavý. Patřil bezesporu k nejvýraznějším představitelům muslimské komunity v České republice v minulém století.

někdejší učitelem udržoval až dosud přátelské vztahy.

Po válce mnoho muslimů republiku opustilo a život muslimské komunity ustal. Teprve po roce 1989 došlo k faktické obnově činnosti obce. Byl to právě bratr Šilhavý, kdo v roce 1991 shromáždil v Praze na Žofí-

stylu, na stěnách kaligrafie s pasážemi z Koránu, na zemi modlitební koberečky, v rohu zdobený mihráb ukazující směr modlitby, ve skříňce a na stolku Korány a jeho překlady do různých jazyků. Měl obrovské srdce, byl vždy vtipný a usměvavý a nikoho nezarmoutil. Jeho byt byl otevřený pro každého.

Šilhavý povzbuzoval muslimy, aby se otevřeli české společnosti, pořádali v mešitách dny otevřených dveří a přednášky. Říkal: "Lidé nejsou špatní, jsou dobří, ale neznají vás." Tím narážel na velmi zjednodušené a zkreslené informování o islámu ve většině médií. Bratr Šilhavý nikdy nechtěl mluvit o jakýchkoliv svých zásluhách. Vždy tvrdil, že se snažil žít jako dobrý muslim a to, co dělal, byla jen jeho povinnost.

Také poslední rozloučení s Mohamedem Ali Šilhavým bylo výjimečné. Na třebíčském hřbitově se sešli Češi, Slováci, Bosňáci, Albánci, Arabové, Turci, Pákistánci, Indonézanci, Čečenci a mnoho dalších z různých koutů Evropy, Asie i Afriky. Stejně jako islám sjednocuje lidi bez ohledu na jejich národnost a rasu, také osobnost bratra Šilhavého dokázala nad svým hrobem spojit tolik rozmanitých lidí.

V jeho osobě ztratila naše muslimská komunita a i celá naše společnost velmi skromného, moudrého a odvážného člověka.

Na závěr dovolte vyslovit některé z proseb, jaké se náš Prorok (mír s ním) modlil nad zemřelými:

"Alláhu odpusť mu a buď k němu milosrdný. Dej mu dobré a zbav ho zlého a buď k němu štědrý.

Očisti ho od chyb, jako jsi očistil bílý oděv od nečistot a dej mu nejlepší příbytek.

Dej mu vejít do Ráje a ušetři ho zkoušek v hrobě a muk v Ohni.

Alláhu, odpusť mu a buď k němu milosrdný, vždyť Ty jsi Odpouštějící, Milosrdný. Amen."

Vladimír Sánka

Zemřel Mohamed Ali Šilhavý

Islám přijal už před více než sedmdesáti lety, a celý svůj život se snažil představovat jeho pravou tvář a střední cestu, jeho toleranci a otevřenost.

Narodil se v Budíkovcích u Třebíče 19. listopadu 1917 jako Přemysl Šilhavý. Ještě jako student třebíčského gymnázia se seznámil s Koránem a v roce 1937 dospěl k rozhodnutí stát se muslimem. Změnil si

také své jméno na Mohamed Ali. Navázal kontakt s prvorepublikovou muslimskou obcí a hned přijal nabídku ke studiu na známé univerzitě al-

Azhar v Káhiře. Pobyl tam však jen několik měsíců, protože poté, co odjel navštívit svou vlast, mu již nebylo umožněno vrátit se do Egypta a pokračovat ve studiu. Došlo k okupaci nacistickým Německem. Po válce vystudoval přírodní vědy a celý život pak působil jako učitel na gymnáziu v Třebíči. I když se i v dobách komunismu ke své víře otevřeně hlásil, učit na malém městě mu bylo umožněno. Jen ředitel gymnázia mu jednou vyčetl jeho jméno. Na to mu Mohamed Ali Šilhavý odpověděl, že má sice islámské jméno, ale ředitel se jmenuje Josef, což je dokonce biblické jméno. Jeden z jeho žáků, bývalý ministr vnitra a současný poslanec František Bublan na pana Šilhavého vzpomíná takto: "Ke své víře se otevřeně hlásil, ale nikomu ji nevnucoval. Byl nejoblíbenějším učitelem, přestože byl ve svých hodinách biologie velmi přísný." Se svým

ně praktikující muslimy a byl zvolen do čela Ústředí muslimských obcí. Zůstal v něm až do své smrti a do posledních dnů pomáhal svými zkušenostmi a radami.

V létě 1989 byl pozván na Islámský kongres do Vídně a ke svému překvapení získal od komunistického režimu souhlas se kongresu zúčastnit. Jelikož kongres se konal v termínu před zahájením velké

pouti do Mekky, hned po jeho skončení se přidal ke skupině muslimů, žijících v Rakousku, a vydal se vykonat jeden z pěti pílřů islámu – hadždž. Podle dochovaných pramenů byl teprve třetím Čechem, který velkou pouť vykonal. V následujících letech se zúčastnil několika dalších mezinárodních kongresů, např. v Istanbulu, v Chartúmu a dvakrát v Davosu.

Hned v roce 1991 obnovil vydávání časopisu Ústředí muslimských obcí Hlas. I v dalších letech neúnavně pracoval pro muslimskou obec a snažil se o to, aby získala rovnoprávné postavení, a současně budoval otevřené vztahy s ostatními náboženstvími a celou společností. Pro všechny byl vysoce respektovanou autoritou. Zasloužil se o to, že v roce 1994 byl v Třebíči založen první muslimský hřbitov. V 90. letech také začal s vydáváním prvních publikací o islámu, mezi kterými byly například brožury Zaostřeno na islám, Pílře víry nebo letáky Co jest islám.

Jeho duševní zdraví a paměť byly obdivuhodné. Do posledních let si pamatoval jména, povolání i bydliště řady předválečných členů muslimské obce a dokázal o nich poutavě vyprávět. Už proto ho často navštěvovali mnozí muslimové v jeho třebíčském bytě. Jeho pokoj byl zařízen v orientálním

bytě. Jeho pokoj byl zařízen v orientálním

Muslimové v Pražské mešitě rozšířili Český národní registr dárců kostní dřeně

Koncem roku 2007 se na Islámskou nadaci v Praze obrátili zástupci Českého národního registru dárců dřeně s žádostí o pomoc při náboru dobrovolníků do Českého národního registru dárců dřeně (ČNRDD) z řad příslušníků národnostních menšin. Jedná se o celosvětovou naléhavou pomoc nemocným mimoevropského původu, kteří pro záchranu života potřebují transplantaci kostní dřeně, naděje najít pro ně vhodné dárce dřeně však byla a je do současnosti velmi nízká až nulová. Účast co největšího počtu dobrovolných dárců s unikátními "neevropskými" transplantačními znaky v registrech kdekoli v světě znamená pomoc pro jejich původní národy, ať už v České republice nebo v kterékoliv jiné zemi. Členství v registrech dárců dřeně naplňuje v pravém slova smyslu myšlenku a altruistické motivy pomoci člověka člověku, která přesa-

huje hranice států i kontinentů, bourá jakékoliv rasové či náboženské předsudky a napomáhá soužití lidí dobré vůle celé naší planety. Všichni si jistě připomeneme slova Alláha, ukazující hodnotu každého jednoho lidského života (ve významu): **"... kdo zachrání život, jakoby byl zachránil lidstvo veškeré."** (Korán 5:32).

Dne 14. 12. 2007 pak přijela na páteční kázání do Pražské mešity skupina lékařů a sester z Hematologicko-onkologického oddělení Fakultní nemocnice Plzeň, aby po společné modlitbě seznámili pražské muslimy se svým projektem. Hned na místě se přihlásilo několik desítek muslimů, kteří vyplnili potřebné dotazníky a byly jim odebrány krevní vzorky. Ať je Alláh odmění za jejich pomoc.

V.S.

Účastníci konference konané dne 25. 10. 2007 na Husitské teologické fakultě v Praze s názvem "Mezináboženský dialog dnes" se shodli na následujícím prohlášení:

My, účastníci konference "Mezináboženský dialog dnes" – židé, křesťané, muslimové i příslušníci dalších náboženství i ti, kdo nenáležejí k žádné víře – považujeme za nemyslitelné a odporující všem zásadám i zákonům civilizovaných zemí, aby bylo umožněno nějaké skupině obyvatel oslavovat národnostní, rasový nebo náboženský útisk skupiny jiné.

PROHLÁŠENÍ K POCHODU NEONACISTŮ

Natož, když se jedná o oslavy veřejné, manifestáční a provokativní – jak tomu má být v případě pochodu neonacistů židovským městem v Praze dne 10. 11. – tedy ve výročí tzv. Křišťálové noci.

Vyzýváme proto všechny demokratické síly naší republiky, aby se všemi zákonnými

prostředky zasadily o to, aby této akci bylo zabráněno a její organizátoři byli podle zákona potrestáni za podněcování k rasové nenávisti.

V Praze dne 25. 10. 2007

Zpráva o činnosti Ústředí a organizací

■ V úvodu uvedeme několik akcí Islámské nadace v Brně, které proběhly od června do srpna loňského roku, protože nebyly uvedeny v minulém čísle Hlasu. Dne 4. 6. navštívili Brněnskou mešitu studenti z gymnázia Tišnov, 14. 6. z gymnázia Slovanské nám., dne 18. 6. z gymnázia kpt. Jaroše, 24. 6. z gymnázia Tišnov, 26. 6. z gymnázia Přerov, 27. 8. z letní religion. školy MU Brno a 31. 8. studenti arabistiky.

■ Dne 2. září 2007 vysílal Křesťanský magazín rozhovor z Islámského centra v Praze. Druhá část rozhovoru byla vysílána 7. 10.

■ Jako každoročně vydala Islámská nadace v Praze tiskovou zprávu pro média o muslimském měsíci ramadánu, o jeho začátku a jeho hlavních principech. Požehnaný měsíc ramadán jsme prožívali v našich rodinách i v Islámských centrech a na studentských kolejších při společných večerech i modlitbách taráwih. Svátek přerušení půstu jsme společně oslavili dne 12. 10. Dne 12. 9. měl V. Sáška rozhovor o ramadánu na ČT24, dne 13. 9. v televizním pořadu Snídaně s Novou a stejný den na rozhlasové stanici Rádio Impuls. Dne 12. 9. hovořil na Českém rozhlasu 4 Wave v komponovaném pořadu o 11. září.

■ Ve dnech 7. - 9. 10. proběhla každoroční konference Fórum 2000, které se účastnili také zástupci Islámské nadace v Praze. Ve dnech 9. - 11. 10. vysílal Český rozhlas Radiožurnál pořad o Islámu, ve kterém hovořil i MUDr. Talal al-Wisáwí a Dr. Vladimír Sáška.

■ Dne 25. 10. proběhla na Husitské teologické fakultě konference Mezináboženský dialog dnes. Za muslimskou obec se jí účastnili M. Hassan a V. Sáška, v panelové diskusi spolu s nimi vystoupili také rabín Ron Hoffberg, Sylvie Wittmannová, prof. Tomáš

Halík a prof. Milan Balabán. Účastníci této konference se shodli na textu prohlášení k pochodu neonacistů (viz samostatný článek).

■ Dne 28. 10. byl na ČT pořad "Jak vaří muslimové" s M. Hassanem. Dne 29. 10. jsme podali pro redakci Týden.cz vyjádření k protiislámským videím na serveru youtube, které na něj umístili nepřátelé islámu. Dne 30. 10. vysílala Česká televize pořad "Večerní safari" s podtitulem "Náš vztah k islámu", ve kterém na otázky odpovídal Dr. V. Sáška a režisér divadelního představení "Identita I. - Náš Islám", jehož premiéra proběhla 22. 3. 2007 v pražském klubu Roxy, dramaturg a režisér Jiří Honzírek. Dne 1. 11. jsme pro server Aktuálně.cz odpovídali na téma Islám a homosexualita.

■ Dne 7. 11. navštívil Pražskou mešitu významný představitel katolické církve v ČR, biskup Václav Malý. Prohlédl si Islámské centrum v Blatské ulici a besedoval se zástupci Islámské nadace v Praze i dalšími muslimy. V průběhu října a listopadu pořádala Katolická teologická fakulta v Praze vzdělávací program s názvem "Islám v Českých zemích". Dne 7. 11. na ní přednesl Dr. V. Sáška přednášku na téma "Islám a fundamentalismus". Dne 7. 11. navštívili zástupci Islámské nadace v Praze střední odbornou školu obchodu a služeb v Chrudimi, kde měli besedu se studenty. Dne 10. 11. proběhlo v Maiselově ulici v Praze I shromáždění proti neonacismu. Bylo konané jako reakce na snahu neonacistů pochodovat židovskou čtvrtí v Praze v den výročí tzv. Křišťálové noci. Shromáždění v Maiselově ulici se účastnilo i několik českých muslimů, za ÚMO byl přítomen V. Sáška.

■ Dne 2., 5. a 12. 11. navštívili mešitu v Brně žáci základní školy, 14. 11. studenti gymnázia J. A. Komenského z Uherského Brodu,

16. 11. skupina učitelů, 22. 11. žáci ZŠ Husova, 23. 11. studenti Eko gymnázia a 28. 11. studenti gymnázia z Uherského Brodu.

■ Dne 11. 11. se promítal v kině Lucerna film "Děti islámu", po filmu vedl diskusi s účastníky projekce V. Sáška. Dne 22. 11. byl zástupce Islámské nadace v Praze pozván do Litoměřic, kde měl dvě besedy se studenty středních škol a jednu besedu s veřejností. Dne 4. 12. měli L. Větrovec i M. Hassan na fakultě aplikované matematiky a informační technologie ve Zlíně diskusi se studenty na téma Víra a věda. Dne 5. 12. na univerzitě v Kolíně přednášel ing. Muneeb Alrawi. Dne 6. 12. hovořil na ČTI V. Sáška a prof. Rethmann z katolické teologické fakulty na téma "Vnímání islámu v Čechách". Dne 6. 12. se zástupce Islámské nadace v Praze zúčastnil pracovní schůzky pořádané Radou vlády s cílem založit pracovní skupinu pro náboženskou svobodu. Dne 5. 12. navštívili mešitu v Brně studenti gymnázia Elgartova a 10. 12. z Biskupského gymnázia. Dne 11. 12. se M. Hassan zúčastnil kulatého stolu na Pedagogické fakultě MU.

■ Dne 17. 12. se na gymnáziu v Příbrami konala studentská konference věnovaná světovým náboženstvím. Islámská nadace v Praze pro ni připravila celkem 6 přednášek na témata "Základy islámského způsobu života", "Postavení ženy v Islámu", "Přínos islámské vědy", "Lidská práva v Islámu", "Islámská kaligrafie" a účastnili jsme se panelové diskuse se zástupci ostatních náboženství. Dne 17. 12. navštívili mešitu v Brně studenti gymnázia Zlín a gymnázia Educent a 18. 12. studenti z Biskupského gymnázia.

■ Dne 19. 12. jsme v Islámských centrech v Praze, Brně, Teplicích, i v modlitebnách v Hradci Králové a v Plzni společně oslavili Velký svátek (Íd al-Adhā).

Účet UMO

Po získání registrace zřídilo Ústředí muslimských obcí účet u komerční banky. Na něj můžete posílat finanční pomoc, která by pomohla hradit tisk a rozesílání časopisu Hlas.

Za případnou pomoc předem děkujeme.

Číslo účtu UMO:

35-3724050277 / 0100

V Praze dne 20. 4. 2008
14. rabí th-thání 1429
Majitel a vydavatel:
Al Ittihad Al Islami
Ústředí MO v České republice
Redakční rada:
RNDr. Vladimír Sáška,
ing. Muneeb Hassan, Jalal Atassi,
ing. Lazhar Maamri.
Redakce:
Blatská 1491,
198 00 Praha 9 - Kyje
Tel.: 281 918 876, fax: 281 917 414
e-mail: praha@muslim.cz
Registrace: MK ČR E 11633

